

Forfatter: Falster, Christian

Titel: Udrag fra Satirer, 1720-42

Citation: Falster, Christian: "Satirer, 1720-42", i Falster, Christian: *Satirer, 1720-42*, udg. af Aage Schiøttz-Christensen, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, C.A. Reitzel, 1982, s. 53. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-falster05-shoot-idm140600520265632/facsimile.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Satirer, 1720-42

Fribedskampen objektivt tolket 53

tid, samt af, at den var nødvendig, hvis han fortsat skulle holde skolen i flor.

Kongen er da kommet til at indse, at forudsætningen for skolens trivsel er Falsters trivsel, hvorefter han lader Ocksens reform midlertidig falde, vender tilbage til Thuras indstilling og afgør sagen i overensstemmelse med den, d.v.s. efter Falsters ønske og ansøgning. Det er for øvrigt interessant at se, at hans henvisning til sit handicap som ikke-teolog har været et argument til hans fordel.²⁴

Den skændighed fra Thuras side, Falster antog, er ikke forekommet. Monarken har på intet tidspunkt overvejet et forslag til fremme af en biskoppelig nepotisme, da et sådant ikke har eksisteret andet sted end i Falsters opskræmte fantasi.

Men just i den opskræmthed ligger begyndelsen til en forklaring og et defensorat. Beslutningsprocessen gik jo hen over hovedet på ham: følgelig måtte han tro, hvad han troede – og gjorde det!

Som han forstod affæren, var den et sammenstød mellem hans idealitet og den virkelighed, som idealet burde besejre.

På latin kunne han forme en samfundskritik så uforbeholden og skarp som denne:²⁵

»Sådan er vor vanartede Tidsalders Natur, at vi yde Fyrsterne, Velynderne, de Mægtige en (med Skam at sige) fast guddommelig Hæder.«

Sagen om sammenlægningen ser han i lyset af denne kritiske idealisme.

Idet afgørelsen trækker ud, søger han efter en årsag til forhalingen, og da der efter tidens forhold ikke var